

เมื่ออาตมาได้พบกับสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว

H5001

คืนวันหนึ่งอาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่า อาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง ได้พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสาธูปเรียบร้อยนำเลื่อมใส อาตมาเห็นว่าเป็นพระอาวุโสผู้รัตตัญญูจึงน้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยืนตรงหน้าอาตมาแล้ว กล่าวกับอาตมาว่า

“ฉันคือ สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วแห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปวัดใหญ่ชัยมงคล เพื่อดูจารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้า เนื่องในวาระที่สร้างพระเจดีย์ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว”

ในฝันอาตมารับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้แล้วก็ตกใจตื่นนอนใกล้รุ่ง อาตมาก็ทบทวนความฝันก็นึกอยู่ในใจว่าเราเองนั้นกำหนดจิตด้วยกรรมฐานมีสติอยู่เสมอ เรื่องฝันฟุ้งซ่านเป็นไม่มี อาตมาก็ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่า ทางกรมศิลปากรทำการบูรณะปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดใหญ่ชัยมงคล และจะทำการบรรจุบิณฑบาตพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะ แล้วจะรื้อนั่งร้านทั้งหมดออกเสร็จสิ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร. กิ่งแก้ว อุตถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัว ไปอีกวันหนึ่ง เพื่อที่อาตมาจะได้นำพระ ชุ่มเสมาชัย ชุ่มเสมาขอ ที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิมที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวันซึ่งพังลงน้ำ ที่กิ่งเหล็กเป็นคนรวบรวมเอามาให้อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มมาพัฒนาวัดใหม่ ๆ แต่แตกหักพังทั้งนั้นหลายสิบปี อาตมาได้ปณเภามาผสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึง ก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ตอนที่สุดบันได แล้วมองเห็นโพรงที่ทางเขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายใน ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไปจากนั่งร้านมาก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทางมาเขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดิ้งลงไปชั้นล่าง มีไฟฉายดวงหนึ่ง เวลานั้น

ประมาณ ๐๙.๐๐ น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิตดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้จริง ๆ

อาตมาจึงได้พบว่าแท้ที่จริงแล้วสิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือบทสวดที่เรียกว่า “พาหุงมหากา รุณีโก”

ทำยของนิมิตนั้นระบุว่า “เราสมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ศรีอโยธเยศ คือผู้จารึกนิมิตรจนเอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช”

พาหุงมหากา (รุณีโก) คืออะไร

ถึงตอนนี้ผู้เขียนได้กราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญแล้ว เรียนถามท่านขึ้นด้วยความสนใจว่า

พาหุงมหากา รุณีโกคืออะไรขอรับหลวงพ่อ

อ้อ ก็คือบทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แล้วก็พรพาหุงอันเริ่มด้วย พาหุงสหัส ไปจนถึง ทุคคาหทิฏฐิ แล้วเรื่อยไปจนถึงมหากา รุณีโก นาโถหิตายะ และจบลงด้วยภะวะตุ สัพพะมังคะลัง สัพพะพุทธา สัพพะธัมมา สัพพะสังฆานุภาเวนะสถาโสดถิ ภะวันตุเต อาตมาเรียกรวมกันว่า พาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือ บทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชไว้สวดเป็นประจำ เวลาอยู่กับพระมหาราชวัง และในระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่าพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้าทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่ตลอดมาได้ ทรงเพี้ยพลังล้ำเลย แม้จะเพียงลำพังสองพระองค์กับสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าท่ามกลางกองทัพพม่าจำนวนนับแสนคน ก็ทรงมีชัยเหนือกองทัพพม่า ด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยเหนือพระมหาอุปราช ๓ ดอนเจดีย์ปุษนิยสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าใส่พระองค์ในตอนเช้าที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุปราชออกไปราวกับห่าฝนก็มีปาน แต่ก็มิได้ต้องพระองค์ ด้วยเดชพาหุงมหากาที่ทรงเจริญอยู่เป็นประจำนั่นเอง

อาตมาพบนิมิตแล้วก็ไต่ขึ้นมาด้วยความสบายใจ ถึงปากปล่องที่ลงไปเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัวมีแต่หยากไย่ เดินลงมาแม่ชีเห็นเข้ายังร้องว่า หลวงพ่อเข้าไปในโพรงนั้นมาหรือ แต่อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาจึงสอนการสวดพาหุงมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะพาหุงมหากานั้นเป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด มีผลดีที่สุด เพราะ

เป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดา จากพญาวัวสวดีมาร จากอาพาวกะยัภษ จากช่างนาพาคีรี จากองคฺลิมาล จากนางจิณฺมมานวิกา จากสัจจะกะนิครนธ์ จากพญานันโทปนันทนาคราช และท่านท้าวผกาพรหม เป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้ประจำทุกวันจะมีชัยชนะ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติระลึกได้ จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

ขอให้คุณโยมช่วยประชาสัมพันธ์ให้ด้วยนะว่า ให้สวดพาหุงมหากากันให้ทั่วหน้า นอกจากจะคุ้มตัวแล้ว ยังคุ้มครอบครัวได้ สวดมาก ๆ เข้า สวดกันทั้งประเทศก็ทำให้ประเทศมีความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบก็แพ้ก๊วยไปอย่างถ้วนหน้า

ไม่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้นที่พบความมหัศจรรย์ของบทพาหุงมหากา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงพบเช่นกัน โดยมีบันทึกโบราณบอกไว้ดังนี้ว่า

“เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู่ชาติต่อจากนี้ไปจะต้องหนักหนาและยืดยาว จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบศรีอยุธยาขึ้นแล้ว **นิมิตต์พระเถระทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาบรรจุไว้ในองค์พระ และพระองค์ก็ทรงเจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ด้วยการเจริญพาหุงมหากา จึงบันดาลให้ทรงกู่ชาติสำเร็จ**

โยมช่วยบอกญาติโยมด้วยนะ ว่าสวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้得多 ๆ จะมีแต่ความรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้นเจ้าประคุณสมเด็จพระท่านให้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชินบัญชรให้จดจำกันเอาไว้ นั่นแหละมงคลชีวิต

หลวงพ่ोजรัญได้พูดเรื่องพาหุงมหากานี้อย่างละเอียด แล้วท่องให้ฟังด้วย เพราะท่านต้องการให้ผู้เขียนได้จดจำและเอไปบอกต่อกับท่านผู้อ่านต่อไป

ท่านผู้อ่านที่เคารพ วัดอัมพวัน เป็นดินแดนแห่งความสงบร่มเย็นด้วยอำนาจสติปัญญา การเจริญภาวนา การเดินจงกรม การละเว้นสิ่งที่พึงละพียงวัน เป็นดินแดนแห่งธรรมะและการหลีกเลี่ยงจากความวุ่นวายของโลกภายนอก เพื่อแสวงหาความสงบแห่งจิตใจ แต่การเข้าไปต้องด้วยศรัทธาอันน้อมนำเข้าไป ไม่ใช่เพราะขัดพวกพ้องไม่ได้หรือเสียไม่ได้

ประตู่วัดอัมพวันเปิดต้อนรับผู้แสวงหาสมบัติมนุษย์ ผู้ที่เป็นผู้เจริญด้วยสติปัญญา และ การรู้จักค่าว่าการคารวะ และ การเห็นสมณะเป็นอุดมมงคล หลวง

พ่อจรรย์ท่านยินดีให้ธรรมเนียมปฏิบัติ และตอบข้อข้องใจในสิ่งที่เป็นไปได้เพื่อความเจริญแห่ง
ชีวิตของผู้ถามและแก่ส่วนรวมทั่วไป และโปรดอย่าลืมคติของหลวงพ่อกว่า

“มาได้ รอได้ ทนได้ พบได้ ได้ดี”

มนุษย์สมบัตินั้น หลวงพ่อกว่า แสวงหาได้ไม่ยากด้วยการภาวนาและการปฏิบัติ
กรรมฐาน

ดอน เจตีย์

จาก น.ส.พ.มหัศจรรย์

เขียนจากคำบอกเล่าของพระครูภาวนาวิสุทธิ

วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ถวายพรพระ

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

(ว่า ๓ จบ)

๑. พุทธคุณ

อิติปิ โส ภาคะวา ะระหัง สัมมาสัมพุทฺโ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โล
กะวิฑู ะนุตตะโร ปุริสะทมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทฺโ ภาคะวา
ติย

๒. ธรรมคุณ

สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก ะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอบะนะยิโก
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิตย

๓. สังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ อชุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวาระ
กะสังโฆ ญาเยปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ สมิจิปะฏิปันโน ภาคะวะ
โต สวาระกะสังโฆ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญจะ ปุริสะปุคคะลา ะสะ ภา
คะวะโต สวาระกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกระณีโย
ะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

๔. พุทธชยมงคลคาถา (ถวายพรพระ)

๑. พาหุง สหัสสสมาภินิมิตะสาวุชันทัง คีรีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะ
มารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ
๒. มาราดิเรกะมะภิกขุชมิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาพะวะกะมักขะ
มะถัทธะยักขัง ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ
เต ชะยะมังคะลานิ
๓. นาพาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภุตัง ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุ
ทากรุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ
เต ชะยะมังคะลานิ
๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทากรุณันตัง ธาวันติโย ชะนะปะถังคูลิมาละ
วันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ
๕. กัตวานะ กัมมชฺฐะมูทะรัง อิวะ คัมภินียา จิฏฺฐายะ พุฏฺฐะวะจะนัง ชะนะ
กายะมัชเณ สันเตนะ โสมะวิธินาชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ
เต ชะยะมังคะลานิ
๖. สัจจัง วิหายะ มะตีสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปีตะมะนัง อะตีอันธะภ
ุตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ
๗. นันโทปนันทะภุชะคัง วิพุชัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมา
ปะยันโต อิทธูปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ
๘. ทุคคาหะ ทิฏฐิภุชะเคนะ สุทักฺขะหัตถัง พรัหมัง วิสุททธิชฺฐติมิทธิพะ
กาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ
เต ชะยะมังคะลานิ

๕. มหาการุณิโก

มหาการุณโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณีนัง ปุเรตวา ปาระมี สัพพา ปัต
โต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ชะ
ยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัทธมโน เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวีโปกขะเร อะภิ
เสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุ
ปะภาตัง สุกุญ्ญิตัง สุขะโณ สุขุหุตโต จะ สุขิภูจ्ฌัง พรหมะจาริสุ ปะทักขิ
ณัง กายะกัมมัง วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะณีธี เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตถะ ปะทักขิเณ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะพุทธานุ
ภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะธรรมานุ
ภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะสังฆานุ
ภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต

คาถาขนะมาร

ปัญจะมาเร ชีโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจจัง ปะกาเสสิ รัมมะจัก
กั ปาวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง

บทกรวดน้ำ

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมี
ความสุข

อิทัง เม ญาติีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาติะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า
จงมีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจารย์นัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจารย์า

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แต่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์
ของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง ทเวตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ทเวตาโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ทเวตาทั้งหลาย ขอให้ทเวตาทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง เปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ เปตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลาย ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตตานัง โหนตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา (โหนตุ) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปยาปัชฌา (โหนตุ) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา (โหนตุ) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ
เลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะระันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย
ทั้งสิ้น เถิดฯ

ที่มาและอันสงส์ของบทสวดมนต์

ชัยมงคลคาถา หรือ พาหุง มหาการุณิก

ที่มาของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา อาตมาได้ตำราเก่าแก่ครั้งกรุงศรีอยุธยา
เป็นใบลานทองคำจารึกของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ปัจจุบันเรียกว่า วัดใหญ่
ชัยมงคล อยุธยา ได้รจนาถวายพระพรชัยมงคลคาถาแด่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
สมเด็จพระพนรัตน์เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

อันสงส์ของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือพาหุงมหาการุณิก สมเด็จพระ
นเรศวรมหาราชไม่เคยแพ้ทัพ สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ไม่
เคยแพ้ทัพ พระชัยหลังช้างของ ร.๑ นั้นมาจากบทพาหุงมหาการุณิก

ผู้ใดสวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือพาหุงมหาการุณิก เป็นประจำทุก ๆ วันแล้ว มี
แต่ชัยชนะทุกประการ เรียนหนังสือก็เกิดปัญญา มีแต่ความเก่งกล้าสามารถ ผู้ใดสวด
ทุกเช้าค่ำ คิดสิ่งใดที่ดีเป็นมงคล จะสมความปรารถนาทุกประการ

วิธีสวด

- (ก) ตั้งนะโม ๓ จบ
- (ข) ๑. สวดพุทธคุณ
๒. สวดธรรมคุณ
๓. สวดสังฆคุณ
๔. พาหุง
๕. มหากาย ตามลำดับ
- (ค) สวดพุทธคุณ (๑) อย่างเดียวเท่ากับอายุ บวก ๑ เช่นอายุ ๒๘ ปี ให้สวด ๒๙ จบ อายุ ๕๔ ปี ให้สวด ๕๕ จบ เป็นต้น